

Rolul judecătorului național în aplicarea Directivelor antidiscriminare

Beatrice Ramascanu

23 Mai 2023

Structură

- I. Baza legală
- II. Aplicarea dreptului Uniunii Europene în procedurile naționale
- III. Studiu de caz –Instanțele române-Directiva 2000/78
- IV. Aspecte practice privind formularea cererilor preliminare
- V. Concluzii

Art. 148 Constituție

”(2) Ca urmare a aderării, prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, *precum și celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu*, au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne, cu respectarea prevederilor actului de aderare.

(4) Parlamentul, Președintele României, Guvernul și autoritatea judecătorească garantează aducerea la îndeplinire a obligațiilor rezultate din actul aderării și din prevederile alineatului (2) .”

Dreptul Uniunii Europene

Directiva privind egalitatea de tratament (2000/78/CE) •

Directiva privind egalitatea rasială (2000/43/CE) •

Directiva privind egalitatea de gen privind bunurile și serviciile (2004/113/CE) •

Directiva privind punerea în aplicare a principiului egalității de șanse și al egalității de tratament între bărbați și femei în materie de încadrare în muncă și de muncă (reformare) (2006/54/CE) •

Directiva privind dreptul la reîntregirea familiei (2003/86/CE) •

Directiva privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung (2003/109/CE)

Tratatul Uniunii Europene -
Articolele 2, 3 alineatul (3),
9 din TUE

Tratatul pentru functionarea
Uniunii Europene - Articolul
10, 18

Carta drepturilor
fundamentale a Uniunii
Europene

Articolul 20 (egalitatea în
fața legii)

Articolul 21
(nediscriminarea)

Instanțele și Directivele

Directiva, ca act al Uniunii Europene, nu produce, de regulă, efect direct în dreptul intern, însă trebuie ținut cont de obligația ce revine instanței naționale de a interpreta dreptul intern în conformitate cu dreptul Uniunii Europene, (C-14/83 Von Colson și Kamann)

„principiul interpretării conforme impune (...) ca instanțele naționale să facă tot ce ține de competența lor, luând în considerare ansamblul dreptului intern și aplicând metodele de interpretare recunoscute de acesta pentru a garanta efectivitatea deplină a directivei în discuție și pentru a identifica o soluție conformă cu finalitatea urmărită de aceasta (...)” –C-282/10 Maribel Dominguez, par. 27)

Interpretare conforma

În temeiul principiilor efectului direct și al priorității dreptului Uniunii Europene față de legile interne, revine instanțelor naționale obligatia de interpretare a legii naționale ce transpune directiva prin prisma textului și a finalității acelui act.

Repere

Această obligație de a interpreta dreptul național în conformitate cu dreptul UE este inherentă sistemului TFUE, întrucât permite instanțelor naționale, pentru materiile care țin de competența lor, să asigure deplina eficacitate a dreptului UE atunci când soluționează litigiile de care sunt sesizate. (C-282/10, Dominguez, par. 24)

Obligația de interpretare conforma se referă la întregul ansamblu de norme de drept național, inclusiv la jurisprudența națională (C-456/98, Centrosteeel, par.17)

Principiul protecției judiciare
efective

ART. 19 din Tratatul Uniunii Europene

"Statele membre stabilesc căile de atac necesare pentru a asigura o protecție jurisdicțională efectivă în domeniile reglementate de dreptul Uniunii".

Art. 47 din CDFUE

"Orice persoană ale cărei drepturi și libertăți garantate de dreptul Uniunii sunt încălcate are dreptul la o cale de atac eficientă în fața unei instanțe judecătorești, în conformitate cu condițiile stabilite de prezentul articol".

Principiul autonomiei procedurale naționale

Responsabilitatea SM să determine condițiile procedurale în care drepturile UE urmează să fie protejate, în cazul în care nu există reguli relevante ale UE în materie.

1. drepturile care decurg din dreptul UE să fie supuse aceluiași proceduri care se aplică și drepturilor derivate din dreptul național (**principiul echivalenței**)

2. regulile și procedurile naționale să nu facă, în practică, imposibilă exercitarea drepturilor care decurg din dreptul UE, ci remediile să fie de natură să asigure eficiența drepturilor UE (**principiul efectivității**)

Principiul autonomiei procedurale naționale

Rolul instanțelor:

asigurarea echilibrului adecvat, bazat pe proporționalitate, de la caz la caz, între cerința protecției judiciare efective a drepturilor decurgând din dreptul UE și aplicarea regulilor procesuale și procedurale naționale legitime.

Art. 267 TFUE

CJUE este competentă să se pronunțe cu titlu preliminar, cu privire la:

a) interpretarea tratatelor;

b) validitatea și interpretarea actelor adoptate de instituțiile, organele,

Art. 267 (2-3) TFUE

(2) Dacă o asemenea chestiune se invocă în fața unei instanțe dintr-un SM, aceasta **poate** să ceară CJUE să se pronunțe, dacă apreciază că o decizie în această privință îi este necesară pentru a pronunța o hotărâre;

(3) Dacă o asemenea chestiune se invocă în fața unei instanțe naționale ale cărei decizii nu sunt supuse unei căi de atac în dreptul intern, această instanță este obligată să sesizeze Curtea;

Procedura preliminară

„procedura instituită prin articolul 267 TFUE este

un instrument de **cooperare** între Curte și

instanțele naționale cu ajutorul căruia Curtea furnizează acestora din urmă elementele de interpretare a dreptului Uniunii care le sunt

necesare pentru soluționarea litigiului asupra căruia urmează să se pronunțe”

(C-470/12, Pohotovost)

Rolul procedurii preliminare

- ✓ interpretarea și aplicarea uniforme a dreptului UE;
- ✓ dezvoltarea dreptului UE;
- ✓ dezvoltarea unui standard la nivelul UE pentru protecția drepturilor fundamentale;

Responsabilitate partajată

Conform unei jurisprudențe constante,
**întrebările referitoare la interpretarea
dreptului comunitar adresate de instanța
națională** în contextul normativ și de fapt pe care
îl definește sub răspunderea sa și a cărei exactitate
Curtea nu are competența să o verifice,
beneficiază de o prezumție de pertinență (C-
222/05, *Werd și alții*, ord. din 7.07.2007)

Etapele trimiterii preliminare

1. Este aplicabil dreptul UE în cauză?

Verificarea competenței, *ratione temporis* și *ratione materiae*

Litigiul să nu fie pur intern- să prezinte un element din domeniul de aplicare a dreptului UE

Atenție – Carta drepturilor fundamentale

Art.51 Cartă: dispozițiile sale se adresează SM numai în măsura în care acestea pun în aplicare dreptul UE:

O altă normă de drept UE decât
Carta trebuie să fie aplicabilă în
litigiul național

... ..a shadow cannot....

Dacă e cudrepturile omului

Reflex automat – CEDO,
Carta drepturilor fundamentale,
Declaratia Universala
Recomandări/Rezoluții ale
Consiliului Europei

Tipologii

- ❖ Drepturi fundamentale (DAR alte instrumente)
- ❖ Situații pur interne
- ❖ Invocarea prevederilor din Cartă fără trimiteri la alte dispoziții relevante din dr. UE

Materii

- ❖ Discriminare
- ❖ clauze abuzive
- ❖ fiscalitate
- ❖ protecție jurisdicțională efectivă (art. 17, 20, 21, 47 Cartă)
- ❖ Principiul independenței judiciare

C-134/12, Corpul polițiștilor

1) Prevederile articolului 17 alineatul (1), ale articolului 20 și ale articolului 21 alineatul (1) din [cartă] trebuie interpretate în sensul că se opun unor reduceri salariale precum cele operate de statul român prin Legea nr. 118/2010 și prin Legea nr. 285/2010[?]

2) Dispozițiile articolului 15 paragraful [3] din [CEDO], în baza căruia Guvernul României era obligat să notifice Secretarul General al Consiliului Europei despre intenția luării măsurii reducerilor salariale și de a preciza durata de timp prevăzută pentru aplicarea acesteia, trebuie interpretate ca fiind de natură să atragă invalidarea Legii nr. 118/2010 și a Legii nr. 285/2010[?]”

C-328/15, Andreea Corina Târșia

Principiile egalității și [nediscriminării] trase din dreptul Uniunii [Directiva 76/207, Directiva [2006]/54, articolul 6 din TUE și articolul 20, articolul 21 alineatul (1) și articolul 52 din cartă] pot fi interpretate ca opunându-se unor reglementări precum Legea nr. 330/2009, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. [1]/2010, Legea nr. 285/2010, care prevăd diferențierea de tratament dintre cadrele universitare ce au dobândit titlul științific de doctor anterior intrării în vigoare a Legii nr. 330/2009, aflate în plata sporului doctoral în cuantum de 15 %, și cele ce au dobândit ulterior acest titlu, fără a exista o justificare de ordin rezonabil?”

C-328/15, Andreea Corina Târșia

diferența de tratament în discuție în litigiul principal intră numai sub incidența dreptului național, a cărui interpretare este exclusiv de competența instanței de trimitere

În consecință, atunci când o situație juridică nu intră în domeniul de aplicare al dreptului Uniunii, Curtea nu este competentă să o examineze, iar dispozițiile eventual invocate ale cartei nu pot constitui, prin ele însele, temeiul acestei competențe

...alte exemple... C-496/14, Tamara Văraru

„Prevederile articolului 6 din Tratatul Uniunii Europene, articolului 20, articolului 21 alineatul (1), articolului 24 alineatul (1), articolului 34 alineatele (1) [și] (2) [și] **articolului 52 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene** și articolului 4 din Regulamentul CE nr. 883/2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială pot fi interpretate ca opunându-se unei reglementări interne precum OUG [nr.] 111/2010, care reglementează diferențieri de tratament între copii secunzi, terți etc. proveniți dintr-o sarcină multiplă, cei primi proveniți dintr-o sarcină multiplă, precum și cei proveniți dintr-o sarcină simplă[?]”

Etape

Este aplicabil în cauza dreptul Uniunii Europene?

- NU => Directivă + Carta nu sunt aplicabile
- DA => art. 51 Carta/Explicațiile Cartei/
 - Continut drept fundamental incident/Explicațiile Cartei/
 - CEDO de comparat cu nivelul de protecție oferit de dr. UE
- Neclar – întrebare preliminară (sau NU, doctrina *CILFIT* + *CILFIT* 2, dar MOTIVAREA respingerii – art. 6 CEDO)

Aspecte practice în formularea cererilor preliminare

Recomandările CJUE în atenția
instanțelor naționale, referitoare
la efectuarea trimiterilor
preliminare (2019/C 380/01)

Elemente cheie

Expunerea elementelor pertinente de fapt și de drept care o determină să considere că dispozițiile dreptului Uniunii sunt susceptibile să se aplice în speță

!!! Interpretarea Cartei drepturilor fundamentale a Uniunii Europene –

art. 51 alin. (1) SM pun în aplicare dreptul UE

din cererea de decizie preliminară să reiasă, în mod clar și neechivoc, **că o altă normă de drept al Uniunii decât carta este aplicabilă cauzei principale**

Motivele care au determinat instanța să formuleze cererea de decizie preliminară

8. ... (*identificarea problemei de drept, de exemplu: modul de interpretare al unei norme UE SAU existența unui aparent conflict între norma internă și norma UE SAU modul de aplicare al normei UE etc.*)

9. ... (*concret modul în care soluționarea litigiului depinde de rezolvarea acestei probleme de drept*)

10. ... (*succintă analiză a jurisprudenței anterioare a CJUE privind problema de drept respectivă SAU afirmația că instanța a cercetat și nu a identificat jurisprudență CJUE relevantă; dacă există, succintă analiză a modului în care instanțele naționale au soluționat problema respectivă, eventual existența unei practici divergente*)

Template

11. ... (identificarea circumstanțelor diferite din prezenta cauză care fac incert modul de aplicare a dreptului UE în lumina jurisprudenței anterioare CJUE descrise la pct. 10)

12. ... (dacă este cazul, existența unei/unor cereri preliminare anterioare din România privind aceeași problemă, deja soluționată de către CJUE sau încă pendinte, identificarea diferenței față de aceasta).

(la pct. 9-12 pot fi integrate, dacă există, susținerile părților față de relevanța problemei de drept pentru soluționarea litigiului sau față de necesitatea trimiterii preliminare **SAU** afirmația că „Deși solicitată/e, niciuna dintre părțile litigiului nu au exprimat un punct de vedere relativ la ...”)

Jurisprudența CJUE

- informațiile cuprinse în deciziile de trimitere sunt destinate nu numai să permită Curții să dea răspunsuri utile, ci și să ofere guvernelor SM și celorlalte persoane interesate posibilitatea de a prezenta observații, conform articolului 23 din Statutul CJUE;
- revine Curții obligația de a veghea ca această posibilitate să fie asigurată, ținând cont de faptul că, în temeiul dispoziției menționate, **numai deciziile de trimitere sunt notificate părților interesate** (ord. din 18.04.2013, Adiamix, C-368/12).

Aspecte formale

- **Anonimizarea** cauzei prin înlocuirea, de exemplu prin inițiale sau printr-o combinație de litere, a numelui persoanelor fizice menționate în cerere și prin ocultarea elementelor care ar putea permite identificarea acestor persoane
- 2 versiuni
- **E-curia**

Cereri care necesită celeritate

- ⦿ Procedura accelerată;

- ⦿ Procedura de urgență;

- ✓ decisa de Curte la cererea motivată a instanței de trimitere;

- ✓ În mod excepțional, Curtea din oficiu, atunci când împrejurările cauzei o impun;

Cereri care necesită celeritate

- **Împrejurări care pot determina folosirea PPA și a PPU:**
- **în cazul unei persoane deținute/ private de libertate, când răspunsul la întrebarea adresată este determinant pentru situația acestei persoane;**
- **în litigii privind autoritatea părintească sau stabilirea domiciliului copiilor de vârstă mică, atunci când competența instanței sesizate în temeiul dreptului Uniunii, depinde de răspunsul la întrebarea preliminară;**

Recomandări

„Cererea de aplicare a PPA sau PPU trebuie în orice caz să fie prezentată într-o formă lipsită de ambiguitate, care să permită grefei să constate imediat că dosarul impune o examinare specifică. În acest scop, instanța de trimitere este invitată să precizeze care dintre cele două proceduri este solicitată în speță și să menționeze în cerere articolul pertinent din Regulamentul de procedură (articolul 105, referitor la procedura accelerată, sau articolul 107, referitor la procedura de urgență).

Această mențiune trebuie să fie înscrisă într-un loc care să poată fi identificat în mod clar în decizia sa de trimitere sau într-o scrisoare separată a instanței de trimitere.”

Studiu de caz

Directiva 2000/78

C-301/21, Curtea de Apel Alba Iulia și alții, 22.10.2022

C- 644/19, Universitatea Lucian Blaga Sibiu, 8.10.2020

Pendinte

C-645/21, C.C.C., C.R.R., U.D.M. / Tribunalul Cluj

C-644/21, M.I.A., P.R.-M., V.-C.I-C, F.C.R., P (ex. T). Ș-B., D.R., P.E.E., F.I. / Tribunalul Cluj

C- 643/21, F.O.L

C-642/21, Parchetul de pe lângă Tribunalul Bihor,

C- 301/21, Curtea de Apel Alba Iulia

1. „ Dispozițiile cuprinse în art .9 alin. (1) din **Directiva [2000/78]** sub aspectul asigurării unei proceduri judiciare «accesibil[e] tuturor persoanelor care se consideră lezate prin nerespectarea față de [ele] a principiului egalității de tratament», precum și cele cuprinse în articolul 47 [primul paragraf] din [cartă], sub aspectul asigurării dreptului la «o cale de atac eficientă și la un proces echitabil», trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale precum cea înscrisă în articolul 211 litera c) din [Legea dialogului social], care prevede că termenul de 3 ani pentru formularea cererii de despăgubire curge «de la data producerii pagubei», independent de împrejurarea dacă reclamantii au avut sau nu cunoștință de producerea pagubei (și de întinderea acesteia)?

C- 301/21, Curtea de Apel Alba Iulia

2. Dispozițiile cuprinse în articolul 2 alineatul (1) și alineatul (2), precum și [cele] cuprinse în articolul 3 alineatul (1) litera (c) teza finală din **Directiva [2000/78]** trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale precum cea înscrisă în articolul 1 alineatul (2) din [Legea-cadru nr. 330/2009], astfel cum a fost interpretată [prin decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție], în condițiile în care [magistrații în cauză] nu au avut posibilitatea legală de a solicita majorarea indemnizației de încadrare la momentul admiterii în magistratură ulterior intrării în vigoare a [Legii-cadru nr. 330/2009], act normativ care prevedea expres că drepturile salariale sunt și rămân în mod exclusiv cele prevăzute în [această] lege, existând astfel o discriminare de remunerare în raport cu colegii lor, inclusiv pe criteriul vârstei, însemnând în fapt că doar magistrații mai în vârstă, care au fost numiți în funcție anterior lunii ianuarie 2010 (care au obținut hotărâri judecătorești în perioada 2006-2009 ale căror dispozitive au fost lămurite în cursul anului 2019 în temeiul [deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție], au beneficiat de plata retroactivă a drepturilor bănești (similare celor solicitate prin cererea de chemare în judecată ce face obiectul prezentului dosar), în cursul luni[lor] decembrie 2019/ianuarie 2020, pentru perioada 2010-2015, deși în această perioadă și [magistrații în cauză] au îndeplinit funcția de judecător, au prestat aceeași muncă, în aceleași condiții și în aceeași instituție?

C- 301/21, Curtea de Apel Alba Iulia

3. *Dispozițiile Directivei [2000/78] trebuie interpretate în sensul că se opun discriminării doar atunci când ea are drept criteriu unul dintre criteriile prevăzute la articolul 1 din această **directivă** sau, din contră, aceste dispoziții, completate eventual cu alte dispoziții de drept european, se opun cu titlu general ca un angajat să fie tratat diferit de un altul, sub aspectul remunerației, în condițiile în care prestează aceeași muncă, pentru același angajator, [în] aceeași perioadă și în aceleași condiții?”*

C- 301/21, Curtea de Apel Alba Iulia

1. Articolul 2 alineatele (1) și (2) din Directiva 2000/78/CE a Consiliului din 27 noiembrie 2000 de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă trebuie interpretat în sensul că nu este aplicabil unei reglementări naționale care, astfel cum a fost interpretată printr-o jurisprudență națională obligatorie, are ca rezultat faptul că salariul primit de anumiți magistrați recrutați după intrarea în vigoare a acestei reglementări este inferior celui al magistraților recrutați înainte de intrarea sa în vigoare, întrucât din ea nu rezultă nicio discriminare directă sau indirectă pe motive de vârstă.

2) Directiva 2000/78 trebuie interpretată în sensul că nu se opune unei discriminări decât atunci când aceasta este întemeiată pe unul dintre motivele enumerate expres la articolul 1 din directivă.

C- 644/19, Universitatea Lucian Blaga Sibiu,

1. „Articolul 1, articolul 2 alineatul (2) litera (b) și articolul 3 din **Directiva 2000/78**¹ [și] clauza 4 din Acordul-cadru cu privire la munca pe perioadă determinată, încheiat între CES[,] UNICE [și] CEEP, pus în aplicare prin **Directiva 1999/70/CE** a Consiliului din 28 iunie 1999², trebuie interpretate în sensul că o măsură precum cea din litigiul principal, care permite angajatorului să prevadă că persoanele care au împlinit vârsta de 65 ani pot fi menținute în funcție ca titulari cu respectarea drepturilor deținute anterior de pensionare, doar dacă au calitatea de conducător de doctorat, dezavantajând celelalte persoane, aflate în aceeași situație, care ar avea această vocație în condițiile în care ar exista posturi vacante și ar îndeplini cerințele privind performanța profesională, iar persoanelor care nu au calitatea de conducători de doctorat să le impună pentru aceeași activitate universitară contracte de muncă cu perioadă determinată, încheiate succesiv, cu sistem de salarizare în regim „plata cu ora”, inferior celui acordat cadrului universitar titular, constituie discriminare în sensul acestor dispoziții?

C- 644/19, Universitatea Lucian Blaga Sibiu,

*2. Aplicarea prioritară a dreptului Uniunii (principiul supremației dreptului european) se poate interpreta în sensul că permite instanței naționale să înlăture aplicarea unei decizii definitive a judecătorului național în care s-a stabilit că în situația de fapt expusă s-a respectat **Directiva 2000/78/CE** și nu există discriminare?”*

C- 644/19, Universitatea Lucian Blaga Sibiu,

- Articolele 1 și 2 din Directiva 2000/78/CE de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă trebuie interpretate în sensul că nu se aplică unei reglementări naționale în temeiul căreia, între cadrele didactice ale unei instituții universitare care continuă să își exercite profesia după împlinirea vârstei legale de pensionare, doar cadrele didactice care au calitatea de conducător de doctorat își pot menține statutul de cadru didactic titular, în timp ce cadrele didactice care nu au calitatea de conducător de doctorat nu pot încheia cu această instituție decât contracte de muncă pe durată determinată, care au un regim de remunerare inferioră celei acordate cadrelor didactice titulare.
- Clauza 4 punctul 1 din Acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, cuprins în anexa la Directiva 1999/70/CE privind Acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată trebuie interpretată în sensul că se opune aplicării unei reglementări naționale în temeiul căreia, între cadrele didactice ale unei instituții universitare care continuă să își exercite profesia după împlinirea vârstei legale de pensionare, doar cadrele didactice care au calitatea de conducător de doctorat își pot menține statutul de cadru didactic titular, în timp ce cadrele didactice care nu au calitatea de conducător de doctorat nu pot încheia cu această instituție decât contracte de muncă pe durată determinată, care au un regim de remunerare inferioră celei acordate cadrelor didactice titulare, în măsura în care prima categorie de cadre didactice este compusă de lucrători pe durată nedeterminată comparabili cu cei din a doua categorie, iar diferența de tratament, care se manifestă îndeosebi prin regimul de remunerare menționat, nu este justificată de un motiv obiectiv, aspecte a căror verificare este de competența instanței de trimitere.

C-642/21, Parchetul de pe lângă Tribunalul Bihor

Dispozițiile cuprinse în articolul 9 alineatul (1) din **Directiva 2000/78/CE** a Consiliului din 27 noiembrie 2000 de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă¹, sub aspectul asigurării unei proceduri judiciare „accesibil[e] tuturor persoanelor care se consideră lezate prin nerespectarea față de ele a principiului egalității de tratament” precum și cele cuprinse în articolul 47 [primul paragraf] din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, sub aspectul asigurării dreptului la „o cale de atac eficientă și la un proces echitabil” trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale precum cea înscrisă în articolul 211 litera c) din Legea dialogului social nr. 62/2011, care prevede că termenul de 3 ani pentru formularea cererii de despăgubire curge „de la data producerii pagubei”, independent de împrejurarea dacă reclamantul a avut sau nu cunoștință de producerea pagubei (și de îndeplinirea acesteia)?

Dispozițiile cuprinse în articolul 2 alineatul (1) și alineatul (2), precum și cele cuprinse în articolul 3 alineatul (1) litera (c) teza finală din **Directiva 2000/78/CE** a Consiliului din 27 noiembrie 2000 de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă trebuie interpretate că se opun unei reglementări naționale precum cea înscrisă în articolul 1 alineatul (2) din Legea-cadru nr. 330 din 5 noiembrie 2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, astfel cum a fost interpretată prin Decizia nr. 7/2019 (publicată în Monitorul Oficial al României nr. 343/06.05.2019) pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în soluționarea unui recurs în interesul legii, în condițiile în care reclamantul nu a avut posibilitatea legală de a solicita majorarea indemnizației de încadrare la momentul admiterii în magistratură ulterior intrării în vigoare a Legii [nr.] 330 din 2009, act normativ care prevedea expres ca drepturile salariale sunt și rămân în mod exclusiv cele prevăzute în [această] lege, existând astfel o discriminare de remunerare în raport cu colegii reclamantului, inclusiv pe criteriul vârstei, însemnând în fapt că doar magistrații mai în vârstă, care au fost numiți în funcție anterior lunii ianuarie 2010 (care au obținut hotărâri judecătorești în perioada 2006 - 2009, ale căror dispoziitive au fost lămurite în cursul anului 2019 în temeiul Deciziei [Înaltei Curți de Casație și Justiție] nr. 7/2019) au beneficiat de plata retroactivă a drepturilor bănești (similare celor solicitate prin cererea de chemare în judecată ce face obiectul prezentului dosar), în cursul lunii [lor] decembrie 2019/ianuarie 2020, pentru perioada 2010 - 2015, deși în această perioadă și reclamantul a îndeplinit funcția de procuror, a prestat aceeași muncă, în aceleași condiții și în aceeași instituție?

Dispozițiile Directivei **2000/78/CE** trebuie interpretate în sensul că se opun discriminării doar atunci când ea are drept criteriu unul dintre criteriile prevăzute la articolul 1 din această **directivă** sau, din contră, aceste dispoziții, completate eventual cu alte dispoziții de drept european, se opun cu titlu general ca un angajat să fie tratat diferit de un altul, sub aspectul remunerației, în condițiile în care prestează aceeași muncă, pentru același angajator, [în] aceeași perioadă și în aceleași condiții?

C-643/21, F.O.L./Tribunalul Cluj

Dispozițiile cuprinse în art. 9 alin. 1 din **Directiva 2000/78/CA** a Consiliului din 27 noiembrie 2000 de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă¹, sub aspectul asigurării unei proceduri judiciare "accesibilă tuturor persoanelor care se consideră lezate prin nerespectarea față de ele a principiului egalității de tratament" precum și cele cuprinse în art. 47 alin. 1 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, sub aspectul asigurării dreptului la "o cale de atac eficientă și la un proces echitabil" trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale precum cea înscrisă în art. 211 lit. c din Legea dialogului social nr. 62/2011, care prevede că termenul de 3 ani pentru formularea cererii de despăgubire curge "de la data producerii pagubei", independent de împrejurarea dacă reclamanta a avut sau nu cunoștință de producerea pagubei (și de întinderea acesteia)?

Dispozițiile cuprinse în art. 2 alin. 1 și alin. 2, precum și cele cuprinse în art. 3 alin. 1, lit. c) teza finală din **Directiva 2000/78/CA** a Consiliului din 27 noiembrie 2000 de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă, trebuie interpretate că se opun unei reglementări naționale precum cea înscrisă în art. 1 alin. 2 din Legea-cadru nr.330 din 5 noiembrie 2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, astfel cum a fost interpretată prin Decizia nr. 7/2019 (publicată în Monitorul Oficial al României nr. 343/06.05.2019) pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în soluționarea unui recurs în interesul legii, în condițiile în care, reclamanta nu a avut posibilitatea legală de a solicita majorarea indemnizației de încadrare la momentul admiterii în magistratură, ulterior intrării în vigoare a Legii 330 din 2009, act normativ care prevedea expres ca drepturile salariale sunt și rămân în mod exclusiv cele prevăzute în prezenta lege, existând astfel o discriminare de remunerare în raport cu colegii acesteia, inclusiv pe criteriul vârstei, însemnând în fapt că doar magistrații mai în vârstă, care au fost numiți în funcție anterior lunii ianuarie 2010 (care au obținut hotărâri judecătorești în perioada 2006 - 2009, ale căror dispoziții au fost lămurite în cursul anului 2019 în temeiul Deciziei ICCJ RIL nr.7/2019) au beneficiat de plata retroactivă a drepturilor bănești (similare celor solicitate prin cererea de chemare în judecată ce face obiectul prezentului dosar), în cursul lunii decembrie 2019/ianuarie 2020, pentru perioada 2010 – 2015, deși în această perioadă și reclamanta a îndeplinit funcția de judecător, au prestat aceeași muncă, în aceleași condiții și în aceeași instituție?

Dispozițiile Directivei **2000/78/CE** trebuie interpretate în sensul că se opun discriminării doar atunci când ea are drept criteriu unul dintre criteriile prevăzute la art.1 din această **directivă** sau, din contră, aceste dispoziții, completeate eventual cu alte dispoziții de drept european, se opun cu titlu general ca un angajat să fie tratat diferit de un altul, sub aspectul remunerației, în condițiile în care prestează aceeași muncă, pentru același angajator, aceeași perioadă și în aceleași condiții ?

Respingere a cererii de trimitere preliminară

- Lipsa motivării respingerii
- Cilfit 1/Cilfit 2
- Art. 6 CEDO BIO FARMLAND
BETRIEBS S.R.L. C Romaniei,
- 13.07.2021, Spasov c. României

Concluzii

- NU dreptul intern/alte instrumente internationale
- NU dispozitii ale Cartei in mod singular
- Expunerea suficienta in TP
- Motivarea corespunzatoare și în ipoteza respingerii cererii de sesizare

Va multumesc!

beatrice.ramascanu@gmail.com